

בוחרים במשפחה

מבט מעמיק ושאלות ותשובות
ביחס לנטייה החד מינית

לפרטים והצטרפות:

family@mercazachva.org.il

www.mercazachva.org.il

כתיבה: מיכאל פואה

יעוץ: הרב עזריאל אריאל, הרב איתי אליצור

יעוץ מקצועי: בקדושה - מרכז העצמה לחיי משפחה טל: 7416200-073

עריכה לשונית: שרה חנה המר

מאמר להט"ב היות האדם לבדו:

כתיבה: הרב אורי שרקי

עריכה לשונית: שמאי ברקו - 058-7002040

עיצוב החוברת והעטיפה: TWB.CO.IL

בוחרים במשפחה

ב"ה זוכים אנו לחיות בדור של גאולה. עם ישראל מתכנס מכל קצווי תבל לארץ ישראל וזו נותנת פירותיה בעין יפה, הן כפשוטו, בגידולים חקלאיים, והן בחדשנות טכנולוגית שהופכת אותנו למעצמה. השפה העברית חזרה להיות בפי המוני בית ישראל, ועולם התורה חזר להיות מרוכז כאן בארץ הן מבחינת כמות הלומדים והן מבחינת איכותם. הדברים שהובטחו לנו בתורה מתקיימים ואנו הופכים להיות חלק מסיפור זה. אך עם כל הטוב שאנו חווים, מזהירה אותנו התורה שדווקא ריבוי הטוב הזה עלול להוות סכנה:

"פן תאכל ושבעת ובתים טובים תבנה וישבת... ורם לכבך ושכחת את ה'
א-להיך" (דברים ח יב, יד).

ובהקשר לנושא חוברת זו מדגישה התורה ומזהירה מיד לאחר פרשת איסור העריות שבה מופיע איסור משכב זכר:

"ושמרתם את כל חוקותי ואת כל משפטיי, ועשיתם אותם; ולא תקיא אתכם הארץ אשר אני מביא אתכם שמה לשבת בה. ולא תלכו בחוקות הגוי, אשר אני משלח מפניכם. כי את-כל-אלה עשו, ואקוץ בם. ואומר לכם, אתם תירשו את אדמתם, ואני אתננה לכם לרשת אותה, ארץ זבת חלב ודבש. אני ה' א-לוהיכם, אשר הבדלתי אתכם מן העמים" (ויקרא כ כב-כד).

מבקשים אנו להבדיל בין מצוקת הפרט, הראוי לאהבה ולעזרה, לבין המאבק הציבורי על האופי והערכים של החברה והמדינה. סבורים אנו כי הברור בנושא זה נוגע לשאלות היסוד של קיומה וזהותה של החברה במדינת ישראל. אין זה מאבק על זכותו של פלוני לחיות את חייו, בביתו חי כל אדם על פי בחירתו. מאבקנו הוא נגד מהלך הכפייה של תרבות, הזרה לנו ולרוחנו כיהודים, כאן במדינתנו.

אנו מאמינים ומקווים שחוברת זו תיתן לקוראים מידע על התהליכים העוברים עלינו כחברה וכלים להתמודד איתם מתוך ראייה אמונית. אנו סבורים כי ברור זה בונה נדבך נוסף בהבנת ערכה הייחודי של המשפחה כאבן היסוד של החברה. ומתפללים ומקווים שנהיה פה לרבים.

להט"ב היות האדם לבדו

הרב אורי שרקוי

נשאלתי רבות על עמדתי ביחס לתופעה ההומוסקסואלית וענפיה האקסואליים. אמנם ייתכן שאין בדבריי חידוש רב אך עם כל זה נראה לי שיש ערך בהבעתם.

א. מילים

תובנות רבות נבנות מהמילים. מילים אינן ניטרליות והן נושאות מטען ערכי. הביטויים המשמשים היום את השיח נבחרו במדויק, בין במודע בין שלא במודע, מתוך רגישות למטען האסוציאטיבי שהם נושאים בתוכם. לכן יש להבהיר מספר עניינים לשוניים.

אין "קהילה" להט"בית. יש לסביות, הומוסקסואלים, טרנסג'נדרים וביסקסואלים. השימוש במונח "קהילה" יוצר הנחה מוקדמת הקובעת מראש את קיומן של זכויות אינהרנטיות לקהילה, ובכך הסתיים הדיון. קבלת המינוח מטה את הכף לטובת צד אחד עוד בטרם החל הדיון. האמת היא שאין מדובר בקהילה כי אם בנתון הנלווה אל בני אדם מסוימים. באותה המידה לא ניתן לדבר על קהילת בעלי העיניים הכחולות, על קהילת בעלי קבוצת דם A+ או על קהילת אספני הבולים. מובן מאליו שאין מניעה לבני אדם להתאגד סביב כל נושא שהוא. אבל אין זה הופך את ההתאגדות הזאת לנתון יסודי בקיום האנושי, כדרכן של קבוצות לאומיות. ביוון העתיקה הייתה מצויה תופעה של גברים נשואים שקיימו יחסי מין עם נערים, אך יצריות זו מעולם לא הגדירה אותם כקהילה, למרות ההיקף הרחב של התופעה.

הגדרת זהות קבוצתית מסביב לנטייה מינית יש בה השפלה של הזהות האנושית. באותה המידה לא יהיה ראוי לדבר על קהילה הטרנסקסואלית, למרות שהרוב המכריע של בני אדם הם הטרנסקסואלים. אך נתון מיני אינו מגדיר את הייחודיות האנושית. זוגיות איננה מכונת מיניות כי אם ערך עליון.

באופן כללי, בשיח הציבורי על מיניות יש בוטות והשלכות חינוכיות שיש לתת עליהן את הדעת גם בעבור מי שהחזק-מיניות מקובלת עליו. השימוש במונח "להט"ב" הוא רק ניסיון קוסמטי לעקוף את הבעיה.

ב. חירות

אין צורך להדגיש שכל הדיון אינו נסוב על חירותו של היחיד לנהוג ככל העולה על ליבו. העידן המודרני כבר קיבע בצורה ברורה את העיקרון שלפיו אין לחברה להתערב

יש המכנים חירות זו גם בשם "זכות", כאילו מדובר במהות בלתי ניתנת לערעור, אלא שאין אנחנו צריכים להתפלמס בעניין זה, שאין לו השלכות מעשיות.

בחיי הפרטיים של האדם ובמתרחש בד' אמותיו. כך הדבר גם בהלכה היהודית, לכל המצוי בה לעומקה. זאת למרות שבהחלט יש מקום להבנה שהתנהגות היחיד משפיעה באופן סמוי על גורל הכלל, אלא שאין יכולת לקבוע נורמות חברתיות על פי טיעונים על גבול המיסטיקה, גם אם הם נכונים. יש המכנים חירות זו גם בשם

"זכות", כאילו מדובר במהות בלתי ניתנת לערעור, אלא שאין אנחנו צריכים להתפלמס בעניין זה, שאין לו השלכות מעשיות.

ג. זכויות

השיח נהיה אגרסיבי כאשר מדובר על זכויות ההומוסקסואלים. מקובל לדבר על זכות להכרה על ידי החברה, דרך מחוקקה, בזוגיות חד-מינית והקמת מבנה משפחתי חד-מיני. מתעלמים מכך שכשמדברים על זכות כביכול טבעית ומובנת מאליה, מדובר באמת בשינוי מהותי בהגדרת הזהות האנושית, הפרטית והמשפחתית. לכל חברה ישנה בהחלט זכות להגדיר מהו מבנה משפחתי נורמטיבי בעבורה ולגזור מהגדרה זו השלכות משפטיות. מתוך כך המאבק נגד חקיקה לטובת חד-מיניות הוא לגיטימי ומבטא מערכה על ערכים. המעורבות של בית המשפט העליון בשנים האחרונות לטובת האג'נדה ההומוסקסואלית נשענת בעקביות על ההנחה שאי-הענקת זכויות זוגיות לבעלי נטייה זו היא הפרה של זכות בסיסית, כאילו עניין זה מוסכם על החברה, בעוד שהאמת היא שסוגיה זו טרם הוכרעה. הוא הדין לניסיון של גורמים מסוימים לקדם את האג'נדה הזאת בצה"ל ולערב את הצבא בסוגיה שלא הוכרעה בציבור.

ד. אהבה

הנישואין הם נגזרת של האהבה. ההפך של האהבה הוא היצריות, לא השנאה. יש בשנאה מידה מולקולרית של אהבה. אם אני מסוגל לשנוא אותך, סימן שאני עשוי בבוא הזמן גם לאהוב אותך, כי אתה חשוב לי, אינני אדיש לקיומך.

לעומת זה, ההבחנה בין יצר לאהבה ראויה לתשומת לב מרובה. ביצריות, אני משתמש בזולת לשם סיפוק צרכיי. אני העיקר. לעומת זאת באהבה, אני משתמש ביצרי לשם סיפוק הזולת, שהוא העיקר ולא אני. בזאת נבדל האדם מן החיה, שאין בה הרבה יותר מאשר בקשת צורכי קיומה. האדם מאופיין בכך שהוא מסוגל לאהבה, למוסר, לאידיאליות. כל עוד אני אגואיסטי, טרם נבדלתי מן הבהמה.

משום כך האהבה מופנית לזולת האמיתי, לאמור למי שאינו שאר בשרי אלא שייך למעגל הרחוק יותר. זה הבסיס לרתיעה בחברה האנושית מגילוי עריות. כמו כן, האהבה אינה מופנית כלפי בני מיני כי אם כלפי השונה. הנטייה אל הדומה, המתוארת כ"העדפה מינית", אינה אלא הרחבה של העינוג העצמי הנרקסיסטי, והיא בעצם ענף מיני של הגזענות במובנה היותר יסודי, שהוא שלילת האחר.

לפי זה היותה של יצריות זו בלתי פורייה איננה תאונה של הטבע הניתנת לשיפוץ, כי אם עניין מהותי לאופייה של האהבה. העמדת הצאצאים על ידי מעשה האהבה מעניקה לזוגיות את ממד החיבור לנצח שבאהבה, שיש בה בקשה להיטיב עם כל הדורות.

ה. משפחה

הקמת משפחה איננה זכות כי אם אידיאל. העמדת צאצאים איננה באה לפתור את הבעיה הכואבת של מישהו. היא באה לשם הדורות, ולכן בניית התא המשפחתי והכרתו על ידי הממסד צריכים לעמוד בסטנדרטים ערכיים התואמים את מה שהחברה מכירה כערכי. החברה בישראל ומסורת העם היהודי לדורותיו דורשות מהזוגיות להיבנות על יסוד האהבה ולא על יסוד

הקמת משפחה
איננה זכות כי אם
אידיאל. העמדת
צאצאים איננה באה
לפתור את הבעיה
הכואבת של מישהו.

היצריות. דרישה זו אינה נובעת משמרנות דווקאית כי אם מתפיסה ערכית נתונה של המשפחה. התביעה להכרה בזוגיות החד-מינית ובמשפחתיות החד-מינית כנורמטיביות מבטלת את התשתית הבסיסית הזאת. במונח מסוים זה חמור הרבה יותר מעצם קיומם של יחסים הומוסקסואליים, שאין ליהדות כל יכולת וכל רצון למנוע בדרכי כפייה. הם עניינו של היחיד, תועבתו האישית, ואין לחברה מה להתערב בעניינו. תהיה דעתנו על המעשה אשר תהיה, אין זה הנושא. החומרה האמיתית היא בקשת הרישום לנישואין על כל תולדותיה. התלמוד מונה בין זכויותיהן של אומות העולם "שאינן כותבים כתובה לזכר". לאמור שאף על פי שהתופעה ידועה אין היא מקבלת את ההכרה שניתנת לזוגיות כאדיאל.

ו. פונדקאות

מכיוון שאין לדעתי "זכות למשפחה" אין מקום לחקיקות המעודדות באופן עקיף את ההכרה במשפחה החד-מינית, ובכלל זה הטבות כלכליות למשק בית משותף וכדומה. לפיכך גם אם תוכר זכות פונדקאות לנשים, אין מקום לזכות כזאת לגברים.

ז. משהו על גאווה

הופעתה המוגברת של ההומוסקסואליות אופיינית לעידנים של סיומי תרבות. כשחברה סבורה שהגיעה להשלמתה, הן לטוב הן לרע, יש לה עניין מוגבר בחוויית ההווה הרבה יותר מאשר בנצח. המיניות האישית, שאין לה דבר עם העמדת הדורות הבאים, תופסת מקום מרכזי יותר בהכרה ומסרסת את המחויבות הרב-דורית ואת הפוריות. הסיפור המקראי על סדום, שבה שלטה ההומוסקסואליות, משבץ את התופעה בחברה שלא חסר בה דבר - "כולה משקה, כגן ה' כארץ מצרים", מעין ימות המשיח, שאין מעבר להם תכלית.

ח. עוצמה

מכיוון שמדובר בכוח החי ביותר של האדם, ביצר העשוי להעניק חיים לזולתו, כאשר הוא מופנה אל מחוץ ליעודו, הוא גם מהפך את סולם הערכים. משום כך פירש התנא

בר קפרא: "מהי 'תועבה'? - תועה אתה בה". זה מסביר כנראה את האגרסיביות של הפעילות הגאה, שמאמצת כסיסמה את הגרועה שבמידות הנפש, את הגאווה.

ט. היא

כדאי לשוב על הידוע מכבר, שאין התורה מתעבת את האדם שיש לו נטייה מינית אל בני מינו, כי אם את המעשה. "תועבה היא" - המעשה, ולא "הוא" - בעל הנטייה, אפילו עשה מעשה; שלא כמי שמרמה במידות ומשקלות, שעליו קובע הכתוב "תועבת ה' - כל עושה עוול". כאשר אדם מבטל במודע את הקריטריון לכל אפשרות של חיי החברה, הבא לידי ביטוי בהסכמה על מידות ומשקלות, הוא בעצמו מתועב כאדם.

י. מדע

מושגות טענות מדעיות כביכול: שהמחקר מורה על אי-אפשרות להתגבר על הנטייה, שהוכח שזוגיות הומוסקסואלית מוצלחת לא פחות מזוגיות דו-מינית, שילדים שגדלו במשפחות כאלה אינם אומללים יותר מאחרים, ועוד. על כך יש להעיר: א) שאלות אלו אינן שאלות מדעיות כי אם שאלות ערכיות. ב) קריטריונים לנורמליות ואושר הם תלויי תרבות. ג) קיים מסע טרור של ממש בקהילה המדעית כלפי כל הבעת עמדה הנוגדת את השיח השולט, ובכלל זה גם כלפי עצם הכוונה לחקור את אמיתותן של הנחות היסוד של השיח. מסיבות אלו לא ניתן להסתמך על נתונים מדעיים כל עוד קיימת אווירה זו.

יא. שדרה

האדם מצטיין בדו-ערכיות. הוא גם תוצר של הטבע, הכולל את נתוני הנפש הספונטניים שלו, וגם בעל תבונה ויכולת הפשטה. אלה הם שני המקורות של זהותו. היסוד הטבעי מוזן מכך שיש לכל אדם, משום שהידיעה מי היא אמו מסופקת לו לאדם באופן טבעי על ידי אמו, שמרחמה יצא. לעומת זאת הידיעה שאדם פלוני הוא אביו היא תולדה

התוצאות עלולות להיות מורגשות רק לאחר זמן רב, במהלך תרבותי הנפרש על פני דורות, ואז יהיה כבר מאוחר מדי.

”

של הפשטה, כי צריך מאמץ שכלי כדי לקבוע שמן הסתם זה אביו. בלשון התלמוד: "אמו - ודאי, אביו - חזקה". ביטול הייחוס לאם ולאב על ידי הניסיון לקביעת נורמות חדשות של הורות, נוטלת מן התת-מודע של האדם את עמוד השדרה הוודאי של זהותו. התוצאות עלולות להיות מורגשות רק לאחר זמן רב, במהלך תרבותי הנפרש על פני דורות, ואז יהיה כבר מאוחר מדי.

שאלות ותשובות בנושא בעלי משיכה לבני אותו מין

1

מה זה בכלל להט"ב?

להט"ב הם ראשי תיבות של ארבע מילים: לסבית, הומוסקסואל, טרנסג'נדר, ביסקסואל. והיות שמדובר בתערובת של תופעות שונות נתייחס לכל אחת בנפרד. נתחיל בהגדרות המקובלות ולאחר מכן נדייק בהן.

- א. לסבית היא אישה שיש לה משיכה גופנית לנשים.
- ב. הומוסקסואל הוא גבר שיש לו משיכה גופנית לגברים.
- ג. טרנסג'נדר - איש או אישה שחיים בתחושה נפשית שהם בעלי זהות מינית שונה ממה שהם בפועל.
- ד. ביסקסואל - איש או אישה בעלי משיכה מינית גם לבני מינם מעבר למשיכה לבני המין השני.

יש להכיר בכך שתופעות אלה אכן מהוות מרכיב באישיותם של אותם אנשים או נשים, אולם התנועה הלהט"בית עושה צעד נוסף, ומביאה את אותם אנשים להפוך תופעה זאת

התנועה הלהט"בית עושה צעד נוסף, ומביאה את אותם אנשים להפוך תופעה זאת לדגל מרכזי בזהותם ובתחושת השייכות החברתית שלהם. יש בעולם אנשים בעלי העדפות קולינריות שונות. אף שהעדפה ייחודית מעין זו היא מרכיב כלשהו באישיותם, אין הם מרימים את זה כ'דגל של זהות' הקובע את השתייכותם החברתית ומחייב מתוכו מערכת שלמה של עמדות והתנהגויות. הדגשת ההגדרה של בעלי משיכה מינית מסוימת כבעלי זהות מינית מסוימת לא נוצרה בחלל ריק

”

והיא חלק מתפיסת עולם ערכית שנדון בה בהמשך.

האיחוד של ארבע תופעות שונות אלו יחד לשם משותף נעשה לצורך צבירת כוח חברתי ופוליטי. מי שהתנהגותם הייתה מוקצית מחמת מיאוס רק לפני עשרות שנים, חברו יחד והביאו לשינוי עצום ביחס החברה להתנהגות זו ולשינוי פני החברה. מאבק זה נעשה בכוחניות רבה תוך כפיית עולם שלם של ערכים, שפה ונורמות התנהגות על כלל החברה. בחוברת זו אנו רואים תחילתה של התמודדות עם מערכת כפייה זו, מתוך בחירה בשפת מושגים הנאמנה לעולם התורה ולערכי המשפחה.

2

מה יחס התורה לבעלי משיכה לבני אותו מין?

ההתנהגויות המאפיינות כל אחת מארבע תופעות אלו אסורות על פי ההלכה, ונפרט את הדברים.

א. הומוסקסואל - אם הוא גם מקיים יחסים בעלי אופי מיני עם גבר אחר, עובר באיסור מן התורה:

"וְאֵת זָכָר לֹא תִשָּׁב מִשְׁכְּבֵי אִשָּׁה תֹעֵבָה הוּא" (ויקרא יח כב).

להלכה נפסק שהאיסור חל גם על השוכב וגם על הנשכב.

ב. לסבית - אם היא מקיימת יחסים גופניים בעלי אופי מיני עם אישה אחרת - הדבר אסור על פי ההלכה. וכך כותב הרמב"ם:

"נשים המסוללות זו בזו אסור וממעשה מצרים הוא שהוזהרנו עליו שנאמר כמעשה ארץ מצרים לא תעשו"!

1 רמב"ם, הלכות איסורי ביאה פרק כא הלכה ח.

זו ההלכה לדעת רוב הפוסקים. יש אומנם פוסקים הסבורים שאין בכך איסור מהתורה, אך גם לדעתם המעשה אסור לפחות מדברי חכמים.

ג. טרנסג'נדר. אין איסור הלכתי על תחושות, אולם אם התחושה מתורגמת למעשה הגורם לשינוי ההופעה והידמות לבן המין השני, אסור הדבר במפורש בתורה, כאמור:

"לא יהיה כלי גבר על אשה ולא ילבש גבר שמלת אשה" (דברים כב ה).

גבר שעושה ניתוח לשינוי גופו ופוגע באיברי ההולדה עובר על איסור תורה של סירוס. ניתוח הפוגע ביכולת ההולדה של אישה, אסור בחלק מהמקרים מדברי חכמים, לדעת פוסקים רבים. מי שעבר ניתוח לשינוי מינו ומקיים יחסים גופניים עם בני המין בו נולד, דינו כמו בשני הסעיפים הקודמים.

ד. ביסקסואל - אם הוא או היא מתרגמים משיכה זו לביטוי מעשי, הם יעברו על האיסורים בהתאם לאמור לעיל בסעיפים א-ב.

3

מה אשם/ה מי שנולד/ה עם משיכה לבני מינו?

אנו מאמינים
שה' נתן לנו את
הכוח והיכולת
לעמוד בהצלחה
בהתמודדות זו

אין שום אשמה בעצם המשיכה. התכונה הנפשית בין מולדת ובין תוצאה של פגיעה מינית, הבניה חברתית או כל השפעה אחרת, אינה פוטרת את האדם מחובת ההתמודדות. אנו מאמינים בבחירה חופשית, ונמצאים כאן בעולם כדי להתמודד. אנו מאמינים שה' נתן לנו את הכוח והיכולת לעמוד בהצלחה בהתמודדות זו.

אין זה אומר שאם נבחר בדרך התורה תיעלם הנטייה הנפשית. כפי שעלינו להתמודד עם הנטייה לחמדנות או לגאווה שטבועות ברבים מאיתנו כל חייהם, כך גם ביחס למי

שמוטבעת בו משיכה לבני מינו, או רצון להיות בן המין השני. אנו נושאים על כפיים מחזקים ומעודדים את מי שבחרים להתמודד. יש בנו אהבה וחמלה לכל אחד ואחת מהם גם אם ההתמודדות מגיעה מידי פעם לידי כישלון ואנו כואבים עימם את כאבם. עם זאת איננו יכולים ואיננו רוצים להיות שותפים לתפיסת עולם ההופכת משיכה זו לדגל מרכזי של זהות ולדרך חיים מקובלת.

4

האומנם אדם מסוגל לשלוט במעשיו?

התשובה לשאלה זו אינה מדעית אלא ערכית. המחשבה כאילו המשיכה לאותו מין היא בלתי נשלטת ואי אפשר להתגבר עליה הפוכה לתפיסת עולמנו היהודית. החידוש הגדול שהביאה התורה לעולם הוא האמונה בבחירה החופשית. האדם אינו בוחר למי ייולד

המחשבה כאילו
המשיכה לאותו מין
היא בלתי נשלטת
ואי אפשר להתגבר
עליה הפוכה
לתפיסת עולמנו
היהודית

”

והיכן ומה יהיה המטען הגנטי, החברתי והתרבותי שיישא, אבל הוא בוחר כיצד יתמודד עם כל המטען הזה. בלי אמונה ביכולת בחירה, אין משמעות לכל ציוויי התורה ולכל דרישה מוסרית באשר היא. למעשה כל חברה אנושית בעלת סדר ומשטר בנויה על היסוד שיש מעשים שאסור לעשות, אף שיש לאנשים מסוימים משיכה חזקה לעשות אותם ואף

אם ההימנעות ממיוש משיכה זו כרוכה בסבל רב. כשאדם עושה מעשה אסור הוא נדרש לקחת אחריות על מעשה זה ואין בכוחם של הסברים פסיכולוגיים להתיר את האסור.

האם ניתן לשנות את המשיכה המינית?

גם זו שאלה שאינה רק מדעית אלא גם, ובעיקר, ערכית. בתשובה הקודמת התייחסנו לשליטה במעשים, אך לפי התורה לא מעט אנשים יכולים, אחרי לימוד ואימון, לשלוט גם במחשבות ובנטיות שלהם. עצם האיסור "לא תחמוד" או מצוות "ואהבת לרעך" מעידים שאדם יכול וצריך לשלוט, לא רק במעשיו אלא גם ברגשותיו ובנטיות הלב שלו.

הדרך לשליטה מוסברת ברמב"ם ובמקורות נוספים, ומוכרת גם בספרות

אנו מאמינים שכך אפשר
יהיה להטב לאנשים
הנמשכים לבני מינם
רווחה רגשית רבה יותר
מאשר הרווחה הרגשית
שהם יכולים לקבל
באמצעות לגיטימציה
חברתית לממש את
משיכתם.

הפסיכולוגית, ונדגים אותה בשפתנו. כאשר אדם רעב מאוד ומציגים לפניו מאכל טעים מתעוררת בו תשוקה עזה לאכול מאכל זה. תשוקה זו מתורגמת לתחושות ממשיות בקיבה, יובש בפה וכד'. אולם ברגע שיובהר לאדם זה שבתוך המאכל יש רעל שמביא למותו המידי של האוכל, או שהוא מכיל בשר חזיר - תיעלם ממנו מיד התשוקה למאכל זה. הדבר יוא ל ידי ביטוי גם בהרגשות הגופניות, במקום תאוה למאכל הוא ירגיש

דחייה וגועל. הכלל הוא שהידיעה השכלית משפיעה על ההרגשה הלבבית.

לפי עיקרון זה, הידיעה שקשר גופני בין בני אותו מין הוא מעשה שלא ייעשה והוא מחוץ לתחום (כשהיא מגובה באמונה גדולה בתורה ובמוסכמות חברתיות מוצקות) מקילה על התמודדות של מי שנולד עם נטייה כזו. ולהיפך, הבחירה להפוך את התשוקה למרכיב מרכזי בזהותו של האדם, מרכיב שבו כדאי להתגאות, מעודד ומעורר את התשוקה הזאת עוד יותר גם אצל מי שיכול היה לשלוט בה.

מבחינה טיפולית, ברור שבמקרים רבים ניתן להשפיע על נטיותיו של אדם, ויש פסיכולוגים שעוסקים בכך ומצליחים להגיע לתוצאות טובות. אולם לצערנו בגלל המאבק הגאה מאוימים העוסקים בכך בטענה ש"טיפול המרה" הם דבר פסול. כך נוצר מצב אבסורדי, מצד אחד מבצעים ניתוחים לסירוס ("שינוי מין") שהם בעצם טיפולי

המרה הפוגעים בגופו של האדם, ולפי מה שמתברר גם במחקרים ישנם לא מעט מקרים שניתוחים אלה אינם מועילים מבחינה נפשית ואף מחמירים את מצבו של אותו אדם, ומצד שני מונעים טיפולים המבקשים להתאים בין המצב הנפשי של המטופל לבין גופו. טיפולים אלו, כמו כל טיפול פסיכולוגי, אינם מגיעים להצלחות של מאה אחוז, אבל רוב גדול של המטופלים מצליחים להימשך לבני המין השני, להקים משפחה ולחיות באושר ובשמחה. לצערנו עד שלא ייפסק הטרור התקשורתי נגד כל מי שאינו הולך בדרך הגאווה, יהיה כמעט בלתי אפשרי לחשוף פסיכולוגים אלו ואת הנתונים האובייקטיביים בנושא זה. וכאן המקום לקרוא קריאה גדולה לחוקרים ואנשי מקצוע, להשקיע משאבים רבים במטרה להגיע לפריצת דרך מדעית בתחום כדי למצוא דרכי טיפול אפקטיביות. אנו מאמינים שכך אפשר יהיה להסב לאנשים הנמשכים לבני מינם רווחה רגשית רבה יותר מאשר הרווחה הרגשית שהם יכולים לקבל באמצעות לגיטימציה חברתית לממש את משיכתם.

6

למה בכלל להתגבר? מה הבעיה ללכת עם הנטיות שלי?

כי התורה אסרה, ואנחנו יהודים.

אבל העולם התקדם מאז, האיסור הזה שייך לעבר?

משכב זכר איננו חידוש של תקופתנו. בעת שעם ישראל היה במצרים, האליטות נהגו לקיים יחסים כאלו ואף התפארו בכך על ידי הנצחה בציורי קיר שנשתמרו. כשהתורה מזהירה "כמעשה ארץ מצרים אשר ישבתם בה לא תעשו" (ויקרא יח ב), עם ישראל

יודע בדיוק במה מדובר. גם ביוון העתיקה וברומא הייתה תופעה זו מקובלת בחוגי האליטות. שם היא הייתה גם סוג של ניצול שכן היה מקובל שאדם מבוגר לוקח לו נער צעיר כמאהב. במאבק התרבויות בין היהדות לבין מצרים רומא ויוון, תובעת התורה מאיתנו התנהגות מוסרית נעלה מהמקובל בקרב העמים ה"תרבותיים".

מה שמייחד את בני האדם הוא שמפגש זה בין זכר לנקבה אינו מקרי וארעי כמו אצל בעלי חיים, אלא קשר בין איש ואישה הבונים יחד משפחה, עם אחריות ומשמעות

//

אותם אנשים שחטאו במשכב זכר במצרים לא ראו בכך נושא זהותי. הם הקימו

משפחות והולידו ילדים. במקביל לכך מצאו את סיפוקם מדי פעם בדרך זו. בימינו המאבק "הגאה" הוא חלק ממאבק על הגדרתו של מוסד המשפחה. מי שבוחר להפוך את נטיותיו ויצריו לדגל מרכזי בזהותו, בוחר למעשה לא לחיות חיי נישואין עם בן המין השני. בכך הוא מוותר על הקמת משפחה, שהיא המוסד החשוב ביותר בקיום החברה האנושית.

אם כן הדברים נכונים רק לגבי מי ששומר תורה ומצוות?

איננו סבורים שמדובר באיסור שהאדם אינו יכול להבין אותו ואף להזדהות עימו. ההיפך הוא הנכון, התבוננות בעולם הטבעי מלמדת שהליך הריבוי הוא דווקא מזכר ונקבה שמשלימים זה את זה הן מבחינה ביולוגית והן מבחינת תכונותיהם. מה שמייחד את בני האדם הוא שמפגש זה בין זכר לנקבה אינו מקרי וארעי כמו אצל בעלי חיים, אלא קשר בין איש ואישה הבונים יחד משפחה, עם אחריות ומשמעות. המשפחה היא מוסד אנושי ויהודי מקודש המחבר את המטען הערכי והרגשי של כל הדורות שעברו. כל משפחה מהווה חוליה בשרשרת הדורות ומאפשרת את ההתפתחות המיוחדת של המין האנושי. עצם המשיכה לבני אותו מין אינה מונעת לחלוטין את האפשרות להקים משפחה, כפי שמשיכה של אדם נשוי לנשים אחרות מחייבת התמודדות אבל אינה מונעת את הנישואין. לעומת זאת הבחירה להרים דגל של זהות להטבי"ת היא למעשה בחירה בויתור על הקמת משפחה במובן המקובל של המילה.

אבל להטבי"ם רבים מקימים משפחות?

בין אלו שבחרו להזדהות פומבית כלהטבי"ם יש מי שמקימים משק בית משותף עם ילדים באמצעות קניית זרע או שכירת רחם. למהלך זה מחירים מוסריים וחברתיים כבדים, המערערים את יסודות החברה. התביעה של נשים יחידניות, גברים יחידניים, שני גברים או שתי נשים החיים/חיות במשק בית משותף לגדל ילדים בשם "הזכות להורות" מעבירה אותנו כחברה לעולם לא מוסרי של מסחר בילדים ובנשים. אנו מאפשרים לגברים, ובמקומות מסוימים אף מעודדים אותם, למכור מזרעם ופוטרים אותם מאחריותם

ההורית. כך אנו עושים ביחס לביציות של נשים וביחס לרחם שבו יתפתח העובר שמיועד לגדול עם שני גברים שאיש מהם אינו 'אמו' של הילד. אנו מנתקים ילד מאביו ו/או מאמו הביולוגית/הגנטית והופכים אותו ליתום מרגע ההולדה, תוך התעלמות מוחלטת מהזכות הבסיסית של ילד להכיר את הוריו ולגדול במחיצתם. ישנם מחקרים העוסקים במצוקה זו, לצד מחקרים העוסקים במצוקת הזהות של ילדים מאומצים שאינם יודעים מי הם הוריהם הביולוגיים. אין שום הצדקה מוסרית ליצור מראש סיבוכים אלו. ממחקרים שונים עולה המובן מאליו, כי ילדים הגדלים עם חוסר באב ואם מובחנים סובלים באופן מובהק מסיבוכים חברתיים, נפשיים ומיניים ביחס למבוגרים שגדלו במשפחות נורמליות.²

וכך כותבת ילדה שנולדה מזרע שנקנה תמורת כסף ובשם המכובס נקרא תרומת זרע:

ילדה מתרומת זרע: יש הבדל בין מצוקה שאפשר למנוע לבין מצוקה שאי אפשר למנוע. אי אפשר מראש לדעת על מחלות וגירושין, אבל כן אפשר למנוע הולדת ילד יתום מאב שיחיה עם חור שחור לנצח.

באיזו זכות את מבטלת את המצוקות של אנשים אחרים?

דווקא ההתייחסות לסבל שלנו, הילדים שנולדו מתרומת זרע, היא ההתייחסות המודרנית. כמעט תמיד מתייחסים רק לרצון של האמא להוליד ילדים, כאילו מדובר במשהו קדוש. אז לא, לא לכל אחת מגיע להיות אמא, ולא כל אחת צריכה להיות אמא, ולא, ממש לא בכל מחיר. לפני שמביאים ילד לעולם, צריך לחשוב על טובת הילד, ולא על הצורך האגואיסטי להוליד ילדים. לא מדובר פה על רצון בקשר נורמטיבי עם אבא רגיל, אלא פשוט ברצון לדעת. יש לכן מושג, כמה זה קשה וכואב לא לדעת מאיפה באת? מה ההיסטוריה המשפחתית?

חישבו רגע, כמה פעמים אתן מדברות על ההורים שלכן, או מה סבא וסבתא שלכם עשו פעם, מהלך החיים שלהם. כמה זה מהווה חלק מכן. למה אנשים עושים מסעות שורשים? למה אנשים מתגאים

<http://www.familystructurestudies.com/summary> 2

במי שהיו הסבים שלהם? אז לא הכל גנטי, אבל זה חלק מכריע מהחיים של כל אדם ואדם.

ואגב, גם במגילת זכויות האדם של האו"ם הזכות לדעת מהו המוצא שלך הינה זכות בסיסית.³

אין להתעלם מכך שישנם גם מחקרים הפוכים, אולם באווירת ההשתקה הקיימת כיום ניתן משקל מופרז למחקרים הנוטים לצד אחד של המתרס, ואמצעי התקשורת בוחרים לבנות ולהציג דווקא כתבות המציגות את הילדים הללו כמאושרים. יש לציין עוד, שעדיין לא נערכו מחקרים על יכולתם של ילדים בגדלו במשפחות כאלה להקים משפחות שיש בהן קשר זוגי יציב עם בן המין השני כאשר לא חוו מקרוב דגם של קשר כזה.

מדינת ישראל, היא
המדינה והחברה
היחידה בעולם
המפותח שבה
שיעורי הילודה
צומחים ומבטאים
אופטימיות ואחריות
של האוכלוסייה.

אם כן, הבחירה בין התמודדות עם המשיכה המינית מתוך ניסיון להתגבר עליה, כדי להקים משפחה נורמטיבית, לעומת הפיכת משיכה זו לעניין זהותי תוך ויתור על בניית משפחה עומדת גם לפני מי שאינו יהודי או שומר תורה ומצוות.

למרות התעמולה האגרסיבית של ארגוני הלהט"ב, רובו של הציבור במדינת ישראל חי את ערכי המסורת היהודית, והמשפחה חשובה לו מאוד.

אנו רואים תופעה מדהימה. בשעה שהעולם המערבי מאבד עצמו לדעת בשיעורי צמיחת האוכלוסייה שלו, מדינת ישראל, ובמיוחד האוכלוסייה היהודית שבה, היא המדינה והחברה היחידה בעולם המפותח שבה שיעורי הילודה צומחים ומבטאים אופטימיות ואחריות של האוכלוסייה. חשוב שנמשיך לשמור על עולם הערכים שלנו, ולא ניתן יד להריסת מוסד המשפחה וחיי הנישואין היהודיים שהצליחו במשך אלפי שנה לשמר את הקיום היהודי הפלאי שאנו חלק ממנו.

3 בתגובה השלישית למאמר בשם האב הביולוגי. המאמר כולו עוסק במצוקת הזהות של ילדים שנולדו מתרומת זרע אנונימית.

אז מה אתם בעצם רוצים? לשם מה הוצאתם את החוברת הזו?

אנו רוצים לחזק את הציבור שבחר בחיי המשפחה המסורתיים כערך מנחה וחשוב בחייו. אנו רוצים שיאפשרו לציבור זה להביע את דעתו ללא חשש וללא רדיפה ואיומים כפי שאנו חווים היום.

אנו רוצים לחזק את אלו שמתמודדים עם ניסיונות קשים של משיכה לבני מינם. אנו אומרים להם: אל תקשיבו לאלו שמייאשים אתכם וטוענים שאין לכם סיכוי לשנות. אל תעשו מה שאסור לעשות. נסו להקל על ההתמודדות שלכם בהכוונה והדרכה נכונה. איננו מבטיחים דבר אבל יודעים אנו בוודאות גמורה שיש רבים שהצליחו להתגבר ולהקים משפחה שהם שמחים ומאושרים בה.

למה בכלל לדבר על נושא זה? אולי עדיף לשתוק ולתת לתופעה לחלוף?

אנו נמצאים תחת מתקפה חריפה הגובלת בשטיפת מוח. יצרו עבורנו שפה חדשה ומושגים חדשים שבלי משים משנים את התודעה ואת העולם הערכי שלנו. המודעות היא השלב הראשון והחשוב ביכולת ההתמודדות, ולכן חשוב לרענן ולהבהיר את מושגי היסוד ולדבר בשפה שלנו. לדוגמה: הקפדנו לא להזכיר את המילה "מגדר" היות שמשמעותה היא שהזוהות המינית אינה מציאות אובייקטיבית אלא תלויה בבחירה; ואין אנו מסכימים להגדרה זו. הבדלנו בין המשיכה המינית, שהיא עובדה פסיכולוגית, לבין הלהטביו"ת שהיא בחירה בהרמת דגל של זהות. 'משפחה' בלשוננו היא איש ואישה שהתקדשו בקשר נישואין מחייב וזכו לממש את הזוגיות שלהם בהבאת חיים לעולם, ולא כל משק בית משותף. אם נהיה מודעים, אם נקפיד לדבר במושגים נכונים, בשפה ראויה, ניווכח שהרוב בוחר בחיזוק ערכי המשפחה ולא בפירוקה.

 **בוחרים
במשפחה**